



TANGOENS INTIMITET
af Anette Buur Bangsgaard
AUTORISERET PSYKOLOG & IMAGO PARTERAPEUT

I tangoen er intimiteten uden ord. Når jeg i det følgende alligevel forsøger at sætte ord på tangoens intimitet, tager jeg udgangspunkt i den oprindelige argentinske tango, der fandt sit grundlæggende udtryk i Buenos Aires i starten af forrige århundrede. Buenos Aires var på det tidspunkt en smeltedigel af mange forskellige nationaliteter og med en overvægt af mænd. Der gik mange mænd per kvinde, og hver mand måtte således gøre en ekstra indsats for at gøre opmærksom på sig selv.

Tangoen blev en vigtig del af den "ekstra indsats" og for at finpudse dansehåndværket øvede mændene sig med hinanden. Målet med deres anstrengelser var, at føring skulle være så dejligt, at det blev forførende. Min beskrivelse af tangoens intimitet tager udgangspunkt i en mand-kvinde relation, men forholdet kan i princippet bestå af to kvinder eller to mænd.

FØR DANSEN

Der findes mange forskellige genrer i dansens univers. De forskellige danseuniverser defineres af musikken, der slår grundstemningen an. Musikken er som dansens himmelrum primær; den besjæler det rum, hvor dansen finder sted, uanset om der er tale om salsa, rumba osv. I sin draging mod lige præcis tangoens musikalske univers fortæller de to, der snart skal favne hinanden i dansen, noget om deres livsanskuelse og noget om deres længsel i forhold til sig selv og det andet køn. Tangomusikken fortolkes naturligvis vidt forskelligt afhængigt af den kunstner, der udtrykker sig, og afhængigt af de ører, der lytter. Fælles for de mange udtryk og fortolkninger er dog, at tangomusikken udtrykker kønnes dans om og med hinanden.

Og i den forbindelse finder tangomusikken sin æstetik i den dybe længsels melankolske kompleksitet, smerte og glæde, sammensmeltning og distancering, hengivelse og kontrol. De deler en fælles længsel efter et møde med en iboende uforløsthed, som ligeledes spejler sig i tangoens æstetik, som den kommer til udtryk i påklædningen, der både er stram og tækkelig men samtidig inciterende og udfordrende. Og som den kommer til udtryk i kropssproget, der er værdigt og stolt fra torso og op, mens benene og hofterne udtrykker temperament og erotik. Den viden deler de, blot ved at opsøge tangoens rum. Bevidst eller ubevidst ved de også om hinanden, at de begge er interesserede i at træde i karakter som hver deres køn, og at de behøver det modsatte køns modspil for at realisere dette ønske.

I tangoen er det umiddelbart mandens rolle at (for)føre kvinden, og det er kvindens rolle at lade sig (for)føre. Og samtidig er spillet mellem dem mere avanceret end som så, fordi den, der byder op, allerede er forført til at tage initiativ til dansen. Under alle omstændigheder deler de to en identifikation med den rollefordeling og en tro på, at en kontakt mellem de to køn kræver, at hvert køn træder i karakter, bliver tydelig. Vejen til mødet er således ikke at være ens. Derimod skabes mødets dynamik, intensitet og tiltrækning ved kønnes forskellighed. Og de ved om hinanden, at de begge søger et fælles fysisk sprog til at muliggøre mødet mellem dem.



BROEN....AT BYDE OP

Når manden (eller kvinden) træder i karakter som danser og byder op til dans, bliver intimiteten personlig: "Jeg vil gerne danse med dig – vil du danse med mig?"

Den, der byder op, viser sin interesse i den anden og løber en risiko for ikke at blive gengældt i sin interesse. Måske er han gået gennem lokalet fra sit bord til hendes bord, så risikoen er offentligt til skue. Forudsætningen for at han kan være i stand til at tage et initiativ er således, at han kan udholde risikoen for at blive afvist, samt at han kan have en tillid til, at den, han blotter sig for, vil vise ham respekt og indlevelse, uanset udfaldet.

En anden forudsætning er, at han tror på, at han repræsenterer en potentielt dejlig oplevelse for hende, og det forudsætter, at han anerkender sig selv, og at han har styr på sine tangotrin. Forudsætningen for at hun kan gengælde hans initiativ er, at hun er i kontakt med sin egen grad af lyst til mødet med ham, og at både "ja" og "nej" er til hendes rådighed. I det øjeblik hun siger ja, åbnes op for den første fysiske intimitet. Måske tager han hendes hånd eller arm eller holder måske rundt om livet på hende på vej mod dansegulvet.

I DANSEN

I det øjeblik mand og kvinde når ud på dansegulvet, får intimiteten en anderledes karakter; det er nuets, det er det nonverbales og kroppenes intimitet. Normalt deler de sig selv med hinanden via det verbale sprog, som også udmærker sig ved, at man kan gemme sig bag det. Den mulighed for selvcamouflering er blevet meget mindre nu, hvor de står og favner hinanden på tærsklen til en tango, nu hvor de deler sig selv med hinanden via dansens fysiske sprog. De retter sig mod hinanden og kigger hinanden ind i øjnene. Kvinden og manden placerer sig i forhold til hinanden, således at deres fødder halvt er flettet ind i hinanden. Hun står lidt forskudt i forhold til ham til hans højre side med spidsen af sin fod inde mellem hans fødder. Hans højre arm favner bagsiden af hendes overkrop, og hendes venstre hånd hviler på hans skulder. Hans venstre hånd holder hendes højre hånd.

I tangoen skaber parrets omfavelse det rum, hvor intimiteten udfolder sig. Rummet mellem de to er energifyldt, nærværende – i kontakt. Således er omfavnelsen som en smuk spændt form. Omfavnelsen er ikke slap, ligegyldig eller ude af balance. Den akse, som parret hele tiden bevæger som omkring er hjerternes dialog, hjerternes intimitet.

Man kan visualisere hjerternes dialog ved at forestille sig et bånd mellem de to hjerter, som gør, at uanset hvad der kommer til at ske under dansen, så holder de to hjerter sig nær til hinanden – ikke for tæt og ikke for fjernt. Båndet hænger aldrig i slap eftergivenhed eller brister i afstand.

For en stund dæmpes intellektets og ordets dominans, blikket er slået ned på et fælles punkt i horisonten til hans venstre og hendes højre eller indadvendt fjernt, så at hjerterne kan få fred til at tale sammen, som



de længes efter. Så står de der. De afventer. Lytter til musikken. Lytter til hinanden, idet de med en umærkelig vuggen synkroniserer sig – fornemmer deres mulighed for at blive til én bevægelse. Hun afventer hans impuls. Han afventer det rette moment i musikken, hvor han kan finde sin indgang til dansen.

INTIMITETENS EVENTYR OG TRYGHED

Tangoen som fysisk sprognøgle tager både hensyn til behovet for tryghed og for eventyr, fordi den er bygget op omkring en grundform -"la base"- en lang række trinvariationer og sluttelig en uendelighed af kombinationsmuligheder.

Trygheden består for det første i en vis grad af genkendelighed, hvad angår grundform og trinvariationer. For det andet skaber tangoen en ramme for og legaliserer dermed et fysisk møde mellem kønnene. Et møde hvor det at komme tæt på hinanden ikke er for tæt, og hvor det at udtrykke sig som køn ikke nødvendigvis skal føre til mere.

Tangoens eventyr er nærværets mulighed. I kraft af tangoens mange kombinationsmuligheder, rummer dansen muligheden for det nærvær, hvor hverken kvinden eller manden kan være halvt til stede i forudsigelige parallelforløb. De må rette deres fulde opmærksomhed på hinanden og finde frem til en fælles bevægelse at mødes i.

MANDEN

For mandens vedkommende kommer denne tætte kontakt mellem hjerterne fysisk til udtryk derved, at mandens føring udgår fra hjertet. Det er ikke hans arme, der skubber eller trækker hende rundt. Han gør ikke noget ved hende i mekanisk forstand, men inviterer med sin føringsimpuls til, at de skal gøre noget sammen. Det er mødet, det handler om, ikke blot at få hende til at gøre, som han vil. Han er imødekommende – ikke selvhævdende. Hun er ikke i hans favn for at demonstrere for omverdenen alt det, han kan udrette i førertrøjen, men fordi han vil mødet med hende.

Føringsimpulsen udspringer fra torso, og på den måde får føringen i realiteten mere karakter af at være en invitation eller en impuls, der siger: "kom lad os bevæge os denne vej sammen". Føringsens bagvedliggende rationale er for mandens vedkommende, at han ønsker at føre på en måde, hvor hans dansepartner bliver ved med at opleve lyst til at følge med. Det vil med andre ord sige, at han tilstræber at tilpasse sin føring til sin dansepartners personlighed og dansetekniske kompetencer, således at en tilpas balance mellem tryghed og eventyr skabes.

KVINDEN

Kvindens rolle i hjerternes dialog er at følge – og lidt til. Men som udgangspunkt befinder kvinden sig i dansen, fordi hun vil mødet. Derfor er hun opslugt af ham og hans mindste bevægelser. Hun vil gerne med



ham – med på nærværets eventyr. Derfor er hendes opmærksomhed fokuseret på ham, og hver en fiber i hendes krop befinder sig i en tilstand af parathed til svare på hans kalden.

Og ligesom manden kalder med hjertet, følger hun med hjertet. Overført til det fysiske sprog betyder det, at kvindens impuls til at følge starter med brystet, hvorefter resten af hendes krop med mikroskopisk forsinkelse følger efter. Hendes reaktion i forhold til manden er så fintfølelse og ubemærket, at vekselvirkningen mellem impuls og respons udefra set smelter sammen til et nu.

Udover at følge har kvinden mulighed for at ornamentere. De fysiske ornamenteringer forstyrrer ikke det overordnede fokus på mødet mellem de to, men med de fysiske ornamenteringer har kvinden mulighed for at dvæle, intensivere, forlænge, inderliggøre og dramatisere passager eller momenter i dansen. Og kvindens bagvedliggende rationale er, at hun ønsker at følge ham og ornamentere på en måde, hvor han får lyst til at føre hende mere. Kvinden tilstræber således ligesom manden at tilpasse sin måde at følge ham på, så det er afstemt efter hans personlighed og dansemæssige kompetencer.

INTIMITETENS FORUDSÆTNING

Intimitet er båret af gensidigt adgang til hinandens inderste. Intimitet er derfor også forbundet med selvfølelsens risiko og nærværets mod. For at udvise mod er det centralt at være tryk nok, og flere ting kan skabe i utrykthed i tangoen og dermed forstyrre muligheden for mødet.

For mandens vedkommende har han grundlæggende brug for at være fortrolig med sine trin. Indtil det ønskede trinrepertoire sidder på rygraden, vil han have svært ved at være til stede i dansens nu, fordi det er ham, der har initiativet; ham, der skal vide, hvor de skal hen. Dernæst har han brug for at hvile i sin egen kropslighed for at kunne undvære ordene. Og så har han brug for at være afklaret og indforstået med sin rolle i dansen samt have en begrundet forventning om, at han naturligt kan tage pladsen til at føre uden at skulle kæmpe for den. Hvis han eksempelvis er vant til, at det at føre er forbundet med oplevelser af kamp og af at blive afbrudt, vil det være svært for ham at føre på en naturlig måde i dansen.

For kvinden er det også nødvendigt at have kendskab til tangoens trin, men da hendes rolle er at følge, er det mindre vigtigt end for mandens vedkommende. Vigtigt er hendes evne til at sanse hans føringsimpulser samt hendes lyst til at følge ham. Hendes åbenhed overfor at lade ham tage sig med fordrer, at hun er afklaret med sin rolle i dansen. Verbalt kan hun måske sige og selv tro, at hun har det fint med at slippe kontrollen, være sanselig og hengive sig. Når hun favner sin dansepartner i dansen, fortæller hendes krop måske noget andet. Måske er det nyt og svært for hende blot at gå med. Hvis hun i sit liv i øvrigt oplever det som noget negativt og ubehageligt at slippe kontrollen, vil det følge hende ind i dansen.

Generelt er det således, at det, der kan være svært i livets andre sfærer, ikke pludseligt falder naturligt i tangoen. Vi tager vores udviklingspunkter med os ind i dansen, og ofte bliver vi oven i købet konfronteret med vores egne sårbarheder på en mere tydelig måde, end vi plejer. Derfor er en vigtig forudsætning for intimitet i tango også, at de to dansende sammen formår at skabe plads til og omsorg for det uperfekte.



Målet er at komme i tilstrækkelig ro med sig selv, så der er muligt at mærke den anden og mødes i en tilpas balance mellem tryghed og eventyr.

Disse ord til trods udmærker tangoen sig ved at være hinsides ord. Tangoen er en meget individuel og intim oplevelse, som hver enkelt skal gøre sig sine egne erfaringer med sammen med sin (danse)partner. Og der skal i virkeligheden ikke så mange trin til – det er nærværets ordløse intimitet, der er eventyret.